

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.285 van 16 januari 2001
in de zaken A. 52.225/VII-18.988.
A. 52.226/VII-19.172.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat C.-F. MATZNER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Belgiëlei 127

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX,
beiden van Poolse nationaliteit, op 9 juni 1993 hebben
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van
respectievelijk 22 februari 1993 en 23 maart 1993
houdende verwerping van het dringend verzoek tot
heronderzoek van de beslissingen tot weigering van
verblijf van respectievelijk 26 en 27 juni 1990, met
bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan
de verzoekende partijen betekend op 16 april 1993;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en wederantwoord;

Gezien de verslagen opgemaakt door Eerste
Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikkingen van 8 juni 1995
die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van
de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen, en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 9 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2000, datum waarop de zaken worden uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 21 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C.-F. MATZNER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat P. T'KINDT die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de echtgenoten XXX (verzoeker) en XXX (verzoekster) ieder in een afzonderlijk beroep opkomen tegen de weigering hen als vluchteling te erkennen; dat de beslissing die ten aanzien van de vrouw werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat de aangevoerde middelen identiek zijn; dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoekster komt in mei 1987 een eerste maal België binnen en keert in juni 1988 terug naar Polen.

2.2. In augustus 1989 komt verzoekster een tweede maal België binnen. In oktober 1989 vervoegt verzoeker, samen met zijn twee minderjarige kinderen, verzoekster in België.

2.3. De verzoekende partijen verklaren zich op 30 november 1989 vluchteling.

2.4. Op respectievelijk 26 en 27 juni 1990 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.5. Op respectievelijk 22 februari 1993 en 23 maart 1993 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissingen houdende verwerping van het dringend verzoek tot heronderzoek, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de ongunstige adviezen voor het verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in drie middelen aanvoeren wat volgt :

"(...)

Dat hierboven vermelde methode van het toenmalige regime in Polen, namelijk het gebruiken van familieleden als een soort gijzelaars, ten einde de terugkeer naar het land van herkomst van een ander familielid af te dwingen de normale gang van zaken in Polen was en dat ook iedereen hiervan op de hoogte is;

Dat de hierboven vermelde laakbare handelwijze van het Poolse Regime ten tijde van de vestiging van verzoekster met haar familie in ons land uiteraard

een ernstige schending van alle humanitaire principes en tevens ook van de artt. 2 en 8 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden van 4 november 1950);

Dat bovendien verzoekster die sinds 1989 samen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen in ons land verblijven en zich intussen goed geïntegreerd hebben in onze maatschappij, slechts nu, bijna 4 jaar later, verneemt dat zij het land op staande voet dient te verlaten;

Dat aldus verzoekster na jaren in een procedure verwickeld te zijn om in België te mogen blijven, thans nadat zij zich hier dankzij zeer grote inspanningen volledig geïntegreerd heeft, het land zou dienen te verlaten luidens de aangevochten beslissingen dd. 23 maart 1993;

Dat hierboven genoemde beslissingen dd. 23 maart 1993 uit dien hoofde strijdig zijn met art. 6 E.V.R.M.;

Dat bovendien de twee minderjarige kinderen van verzoekster namelijk K. (geboren op 18 september 1981) en D. (geboren op 27 juli 1984) beiden lesvolgen in Antwerpse scholen waar men uitermate tevreden is over hen en waar zij ook blijk geven volledig geïntegreerd te zijn;

Dat het plotseling terugsturen van deze minderjarige kinderen voor hen vanzelfsprekend een totale ontworteling zal betekenen hetgeen hun verdere fysische, psychische en intellectuele ontwikkeling zal schaden, hetgeen in strijd is met het Verdrag van New York dd. 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind, goedgekeurd bij wet dd. 25 november 1991 (B.S. 17 januari 1992).

Dat namelijk reeds de preambule van het Verdrag van New York stipuleert : 'Eraan herinnerende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand';

Dat art. 3, 1 van het Verdrag van New York luidt : 'Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of partikuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen vormen de belangen van het kind, de eerste overweging';

Dat verder art. 6,2 stipuleert : 'De staten die partij zijn, waarborgen in de ruimste mogelijke mate het overleven en de ontwikkeling van het kind';

Dat het terugsturen van de minderjarige kinderen van verzoekster gezien de hierboven uiteengezette feitelijke situatie, manifest in strijd zou zijn met de bepalingen van het Verdrag van New York inzake de Rechten van het Kind;

Dat tenslotte volledigheidshalve, verzoekster nog wenst aan te stippen dat zij niet riskeert ten laste

van de gemeenschap te vallen, aangezien haar echtgenoot WAS Adam, loodgieter is en dit een beroep is waar in ons land een tekort aan bestaat; (...).";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat het eerste middel niet opgaat, omdat de laakbare praktijken in Polen verdwenen zijn met de wijziging van het regime, dat de aanvraag moet worden beoordeeld op het tijdstip dat de bestreden beslissing werd genomen, dat, wat het tweede middel betreft, artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd, omdat de procedure een normaal verloop heeft gehad en dat, wat het derde middel betreft, er geen redenen zijn om te vrezen voor een schending van het Kinderrechtenverdrag, omdat niet zou blijken dat een herintegratie van de kinderen in Polen niet mogelijk zou zijn;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord doen gelden dat de toestand moet worden beoordeeld op grond van de feitelijke situatie ten tijde van de aanvraag, dat een schending van de artikelen 2 en 8 van het EVRM gelijk staat met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat een termijn van vier jaar als strijdig dient te worden beschouwd met artikel 6 van het EVRM en dat de reïntegratie van de kinderen in Polen nagenoeg onmogelijk is door de gebrekkige kennis van de Poolse taal;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in de laatste memorie wijzen op het onvolledige karakter van het gevoerde auditoraatsonderzoek, omdat slechts over een van de drie middelen advies is uitgebracht;

3.5.1. Overwegende dat, wat het eerste middel betreft, met de verwerende partij dient te worden

vastgesteld dat bij de beoordeling van een aanvraag rekening moet worden gehouden met de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het onderzoek door de bevoegde overheid; dat de verzoekende partijen niet betwisten dat het gebruiken van familieleden als gijzelaars, op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen, reeds tot het verleden behoort; dat de Commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers aanvraag ongunstig advies heeft verleend nadat hij heeft vastgesteld dat "het niet vinden van een woning voor het gezin en familiale problemen" duidelijk van economische en persoonlijke aard zijn en niet wijzen op een vervolging om politieke, religieuze of etnische redenen; dat de Commissaris-generaal in verband met verzoeksters aanvraag overweegt dat zij deze "steunt op de motieven die door haar echtgenoot werden aangevoerd"; dat de verzoekende partijen voornoemde motieven, die de Minister van Binnenlandse Zaken tot de zijne heeft gemaakt, niet betwisten; dat de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.5.2. Overwegende dat, wat het tweede middel betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, tot het besluit komt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder artikel 6, §1, van het EVRM vallen; dat het Hof het in de paragrafen 40 en 41 als volgt verwoordt :

"40. La Cour conclut que les décisions relatives à l'entrée, au séjour et à l'éloignement des étrangers n'emportent pas contestation sur des droits ou obligations de caractère civil du requérant ni n'ont trait au bien-fondé d'une accusation en matière pénale dirigée contre lui, au sens de l'article 6 § 1 de la Convention.

41. Partant, l'article 6 § 1 ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

PAR CES MOTIFS, LA COUR

Dit, par quinze voix contre deux, que l'article 6 § 1 de la Convention ne s'applique pas.

(...)"

dat het tweede middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3.5.3. Overwegende dat, wat het derde middel betreft, de verzoekende partijen er verkeerdelijk van uitgaan dat de verwijderingsmaatregel alleen hun minderjarige kinderen betreft; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging hebben aangetoond; dat, gelet op de gewijzigde situatie, een reïntegratie in Polen niet onmogelijk is; dat de aangevoerde verdragrechtelijke bepalingen niet zijn geschonden; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken A. 52.225/VII-18.980 en A. 52.226/VII-19.172 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op zestien januari tweeduizendeen,
door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.